

Vi har fra Enhedslistens side haft overvejelser i forbindelse med finanslovsforhandlingerne om at foreslå regeringen, at der blev afsat yderligere midler på det her område, men jeg må da sige, som sagerne står nu, at vores interesse for, at der skal bruges flere offentlige midler på det her område, unægtelig er kølnet ganske betydeligt. Det må jeg sige. Og det er vi meget kede af.

Vi står jo over for et forløb i efteråret, hvor man nu kan frygte, at regeringen vil fremlægge nogle lejelovsforslag, der indeholder principper af den art, som vi her har talt om.

Fru Kirsten Jacobsen var inde på, at det her er et overordentlig kompliceret lovkompleks. Et af problemerne i lovkomplekset er, at man indfører to nye huslejebegreber ved siden af de begreber, som eksisterer i lejeloven og boligreguleringsloven.

Nu er fru Kirsten Jacobsen og jeg sandsynligvis uenige om de politiske konsekvenser for lejerne af dette, men vi er i hvert fald enige om, sådan forstod jeg fru Kirsten Jacobsen, at den grad af indviklethed, som man bygger ind i det her, ganske enkelt ikke er til at have.

For at være lejer og beskytte sine interesser i det her samfund, ja, så skal man i den grad være juridisk ekspert, og de, der skal bedømme sådanne sager, sidder med et regelgrundlag, som er så uoverskueligt, at man selv ikke med den største juridiske ekspertise kan sikre sig en juridisk rigtig afgørelse.

Derfor havde vi ønsket nogle lofter, og det er nok dér, jeg er uenig med fru Kirsten Jacobsen. Men vi havde ønsket nogle lofter, som gjorde, at det blev de lofter, som man har i lejelovgivningen, som også var gældende på det her område. Så var der dog nogle håndtag, som lejerne kunne trække i og beskytte sig med, når de blev sat over for huslejestigninger.

Men man har altså valgt denne på en gang komplicerede og faktisk urimelige model med det her forslag. Jeg håber naturligvis ikke, at der er tale om et generelt signal fra regeringens side, men i hvert fald må man jo konstatere, at regeringen ikke har ønsket at få en stærk opbakning fra lejernes organisationer i den her sag. Man har ønsket at få udlejerne på sin side.

Jeg håber, at ministeren vil kommentere det spørgsmål, som både hr. Søvnald og jeg har stillet om, hvorvidt dette skal betragtes som en krigserklæring over for lejerne.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Lad mig lige rette en enkelt misforståelse. Der er ikke tale om, som hr. Keld Albrechtsen sagde, at lejerne bliver sat til at betale noget to gange, medmindre mindst 60 pct. af lejerne siger ja. Det glemte hr. Keld Albrechtsen, så der var altså ikke noget trukket ned over hovedet.

Men det, der egentlig fik mig herop, var hr. Keld Albrechtsens, og det lå også i hr. Villy Søvnalds bemærkninger om, hvorvidt dette lovforslag på nogen måde skulle lægge spor for, hvordan den kommende lejelovsrevision skal foregå. Det er der ikke tale om fra Socialdemokratiets side. Det er også min opfattelse, at det ikke er intentionen fra regeringens side, men det kan regeringen selv svare for.

Men der er intet i indholdet her, og der er ingen politiske intentioner om, at det, vi laver her, skal foregribe eller danne mønster for lejelovgivningen. Og jeg kan slet ikke se, hvordan indholdet skulle lede til den tanke, som hr. Keld Albrechtsen var inde på.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

For at der ikke skal herske nogen misforståelser, så vil jeg gerne bekræfte det, hr. Albrechtsen sagde.

Der er tale om, at vi nu skal forholde os – ikke bare vi i Folketinget, men lejere, grundejere, sagsbehandlere på boligstøttekontorer og alle vide vegne, boligadministratorer m.m. – til en hel masse forskellige huslejeprincipper. Hele debatten her i Folketinget har i de sidste 25 år gået på, at vi skulle forenkle det her skidt. Og hver eneste gang forværrer vi.

Der er jo alligevel en meget god begrundelse for, at man skal have alle de her konsulenter indført. For hr. Albrechtsen har inderlig ret: At den, der på egen hånd – hvad enten man er lejer, eller man er administrator, eller man er grundejer – vil begive sig ind i den her jungle, vil være sikker på en ting: De vil være død af enten sult eller tørst, inden de finder ud igen. Det er sikkert.

Selv i Boligministeriet og i de kommuner, der skal forvalte det, kan man altså få studiekreds på studiekreds til at prøve på at finde ud af, hvad det var, man i grunden blev enige om. Det kan man formentlig også mellem forligspartierne.